

nem törödnék övele, ha mindjárt a feje tetején járkálna is az udvaron, nem vagyok olyan közönséges, mint egyesek . . .

— Igen . . . De nézze, azt hiszem, az az ondulálás mégse olyan fontos . . . És ha már így áll a dolog, nem jutott eszébe, hogy esetleg inkább hagyjon fel vele? Élni kell . . .

Mondom, tele voltam akkoriban okos közmondásokkal. Élni kell . . . nem olyan fontos . . . és így tovább : úgy gördültek az ajkamról, mintha soha ököltre nem mentem volna magam is az efféle életbölcsek zagyvaságokkal; mintha soha meg nem véreztem volna a számat szívből jött kiáltásokkal, amelyek nem bölcssek, de fájdalmasan szépek és igazak . . . Minderre azonban csak később gondolhattam, mert Etel rám bámult és aztán egyszerre sírvafakadt :

— Ne tessék mondani . . . Hagyjak fel vele ? Miért hagyjak, ha nekem jólesik? Hát kinek ártok én azzal, hogy egy kicsit adok a külsőkre is, hisz egyéb örömöm úgy sincs, reggeltől estig robotba dolgozok. Hisz tetszik látni, mosok, napszámot vállalok, majd a nyelvem lóg a a sok munkától s még egy ennyit se engedhessek meg magamnak? Hát elvettem én azzal a Gárdosné kenyérét? Ha egy nap nem ebédelek, akkor is kispórolok magamnak annyit, hogy megtehessem és nem bánom, ha az egész ház fel is fordul a méregtől, én akkor is onduláltatok. Igenis . . .

Ó, Etel, mennyi mindent felelhettem volna s nem válaszoltam egy szót sem. Apró vágyak buktatóin tud legnagyobbat zuhanni az élet ; elég szomorú, dehát mit tehetünk mi, ha a világ étvágya legjobban éppen az ilyen apróságokra fenekedik, amelyek nem ártanak senkinek, de hozzátartoznak egy emberhez, aki élni akar?

Etel egy hét mulva csakugyan eltávolították. Gőgösen, ünneplésesen kifodorított hajjal távozott. Éppen láttam az ablakból s nagyon meghatódtam : volt rajta valami hősies. Felnéztem az égre, házunk égére, — vajjon láthatok-e rajta valami változást?

Etel frizurájának fantómja eltakarodott róla. De azért nem lett se tisztább, se szebb.

Nagy Berta.

TÜKÖR.

*Az életem üveg volt,
Homályos ködtől, portól.
A bánat is reászállt,
A bánat volt a foncsor.*

*Életem így tükör lett,
Mely fényt dajkál remegve,
Ha belenézel, testvér,
Magad is látod benne.*

Falu Tamás.